

ЛЮБОВ,
АМЕРИКА
І СВІТЛО

Наталія Ясіновська

ЛЮБОВ, АМЕРИКА І СВІТЛО

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.161.2-3
Я 81

Наталія Ясіновська

Я 81 Любов, Америка і світло [Текст] : повість / Наталія Ясіновська. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 400 с.

ISBN 978-966-448-200-1

Минуло два роки, відтоді як Олесина мама повернулася з Америки, а Олесин учитель і друг поїхав туди вчитися. Тепер і Олеся наважилася на пригоду — вона на цілий рік їде у Штати. Як прийме її нова родина? Чи знайде вона друзів, а може, й кохання? Чи побачиться там із Ігорем? Що вона відчуває до учителя — дружні почуття чи щось значно більше?

Поки Олеся відкриває для себе Америку і нову себе, в Україні починається війна...

УДК 821.161.2-3

ЧАСТИНА ПЕРША.
2021 РІК

© Наталія Ясіновська, текст, 2023
© Катерина Сад, обкладинка, 2023
© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-200-1

Усі права застережено

«СОПОДКА СВИНЯ»

Олеся з мамою гуляли Києвом. Почали з Контрактової площі й Могильянки, де колись вчилася мама. Хтозна, може, й Олеся тут навчатиметься через рік? Вона б хотіла на журналістику або філологію — їй цікавило все, пов'язане з текстами. Не лише художні твори, а й статті, блоги. Зрештою, Олеся ж і сама веде блог. Як почала тоді, два роки тому, коли світову літературу викладав студент Ігор, так і досі пише. Тільки вже не на шкільному сайті, а в інсті.

Зайшли в сувенірну крамничку на території універу. Мама охала й ахала: і худі їй треба, а краще два, бо ж неможливо вибрати, і футболку, і чашку, і блокнот.

— Олесю, може, й ти собі щось хочеш? — мама наче згадала, що вона тут не сама.

Дівчина стенула плечима.

— О, ось цю футболку! *Made in Mohylyanka!*

— Мам, серйозно? — Олеся не оцінила гумору, їй подумалося про те, що зазвичай діти хапають купу речей, а батьки скептично на все дивляться. Зараз же було навпаки. — І де я її буду носити?

— Та де завгодно!

— Ти забула, куди я лечу завтра?

— Та ясно що ні, Олесю, — мама підійшла до дівчини. — Доню, розслабся, не будь такою серйозною. Страхи й переживання позаду. Попереду — пригода!

Та все ж після Олесиних слів мама схаменулася й пішла до каси. Хоч по дорозі прихопила ще одну чашку.

— Це для Стіва.

— Мам, навіщо вона йому? Він не вчився в Могильянці, — буркнула Олеся. Вони планували прогулятися маминими улюбленими місцями. Але дівчина не знала, що це означатиме зависнути на півтори години в крихітній сувенірній крамничці.

— Я хочу, щоб у нас були однакові чашки. Ну і йому буде приємно.

Уже коли вони вийшли й простували до Андріївського узвозу, мама сказала:

— Вибач, Олесю. Цей день мав бути для тебе і про тебе. Просто я так давно тут не була... Багато всього змінилося майже до невпізнаваності... Але все одно — стільки спогадів одразу. Наче зараз із першого корпусу вибіжить хтось

із моїх подруг і запитає, чи не хочу я піти на Контрактову по сосиску в тісті. Я скривлюся й скажу, що краще лишуся голодною. А потім підійде наша Ліда і поділиться з усіма страдниками канапками з ковбасою, — мама зітхнула.

На Узвозі вони лише розглядалися. Добре, що сувеніри для її нової сім'ї уже куплені й навіть спаковані. Олеся не любила поспіху, любила планувати все ретельно й заздалегідь. Звісно, не все виходило за планом, але принаймні їй так було спокійніше. Якось непомітно для них самих мама з Олесею пірнули на невеличку бічну вуличку. А потім завернули ще раз. І ще раз.

— «Пані Морква», — прочитала мама. — Цікава назва.

— Але ж це піцерія, — зауважила Олеся. — Вони тут що — піцу з морквою готують?

— Якщо не зайдемо — не дізнаємося! — Мама рішуче взялася за ручку дверей. — То що, ідемо?

— Та йдемо. Знаєш, я вже справді зголодніла. Хоча сподіваюся, що в них є й варіанти без моркви, бо якось мені піца й морква не поєднуються.

Вони сіли за столик біля вікна. До них одразу підійшов офіціант зі склянками води й меню.

— Доброго дня! Мене звати Артем, і сьогодні я обслуговуватиму вас.

— Доброго дня, Артеме! Ми тут уперше і не могли не звернути уваги на назву вашого закладу, — почала мама.

Олеся опустила очі на стіл. Стала роздивлятися візерунки на дереві. Щоб не дивитися на офіціанта. Вона все ще не могла звикнути, що мама так легко заговорює з незнайомцями й завжди має що їм розповісти. Це її Америка так змінила? Чи вона завжди такою була? Хтозна. Олеся вже дуже мало пам'ятає з часів «до Америки».

— Невже морква — ваша фішка, і ви додаєте її всюди, навіть у піцу?

Офіціант засміявся. Тихим затишним сміхом. Олеся таки підняла очі.

— Та ні. Хоча ви не перша, хто про це питає. Морква — таки наша фішка. Але не тому, що ми її всюди додаємо. Навпаки. Її ви не знайдете у жодній нашій страві. Навіть у салатах.

— Але чому? — Олеся не могла повірити, що це вона спитала. Питання вирвалося, але їй одразу захотілося затулити рота рукою. Та вона стрималася. І навіть усміхнулася, дивлячись в обличчя офіціанта Артема, обрамлене світлим волоссям, зібраним в охайний хвостик.

— У хрещениці власниці закладу — алергія на моркву, тому цього овоча у стравах немає. У нас є окреме меню для алергіків і нетолерантних до глютену. Щоб кожен, хто завітає до нас, знайшов щось для себе.

— Яка чудова концепція у вашого ресторану! — похвалила мама. А Олеся знову відвела погляд і вдавала, що знуджено дивиться у вікно.

— Дати вам трохи часу, щоб ви обрали щось до смаку? — ввічливо запитав офіціант.

— А може, ви нам щось порадите? — мамі явно подобалося спілкуватися з цим хлопцем. Олеся несхвально на неї зиркнула. Їй чомусь хотілося, щоб він якнайшвидше пішов.

— Не впевнений, чи в праві щось радити — смаки ж у всіх різні. Але я особисто дуже люблю «Солодку свиню».

Почувши назву, Олеся хихикнула, майже рохнула. Здається, заголосно. Зиркнула на маму, на офіціанта — не сміються. Значить, не так і голосно.

— «Солодку свиню»? — перепитала мама. — Кумедна назва. Припускаю, там є свинина. А чому солодка?

— Так, маєте рацію. Там є свиняча шинка й ананас.

— Чудово! Тоді нам, будь ласка, велику «Солодку свиню»! — мама явно насолоджувалася процесом.

— Що будете пити? — запитав офіціант.

— Мені капучино, будь ласка, а то до вечора ще далеко. Олесю, що ти хочеш?

— Лимонад, — тихо промовила дівчина, гортаючи сторінки меню.

— Полуничний, малиновий? — уточнював офіціант.

— Ні, звичайний. Дякую, — Олеся знову змусила себе підвести погляд на офіціанта.

Він усміхався. І його усмішка не видавалася вимученою, бо клієнтам потрібно усміхатися, вона здавалася щирою. Олеся також усміхнулася. І їй одразу стало тепло й затишно. Не те щоб їй було холодно. Таки ще літо за вікном. Але тепла хвиля розтеклася всередині, заспокоюючи її, що все буде гаразд, не потрібно хвилюватися, все буде добре.

— Такий милий хлопчина, — сказала мама. — Аж світиться щирістю. І такі теплі карі очі, відкрите обличчя, добрий погляд.

— Мамо, ти розглядала його! — обурилася Олеся.

— Ні, я розмовляла з ним. А коли люди розмовляють одне з одним, вони дивляться в очі співрозмовнику, а не на стіл, — вона багатозначно звела брови.

— Аха-ха! Як смішно! — буркнула Олеся, але чомусь розсміялася. Мама хихотіла також.

Вони все ще сміялися, коли офіціант приніс напої.

— Певне, ви до тіста додаєте якісь секретні складники, — сказала мама. — Бо аромат вашої випічки покращує настрій. А може, це ваша усмішка... — мама загадково всміхнулася, а Олесі захотілося копнути її під столом, хоча губи все ще розходилися в усмішку.

— Радий, що у вас поліпшився настрій, — злегка кивнув офіціант, усміхаючись. — Незабаром і піца буде готова.